

●Chợ Nhiệm Chủ Bút: TRẦN-DU (MINH-TÂN) ●Giám đốc: TRẦN-HỮU-QUYÊN

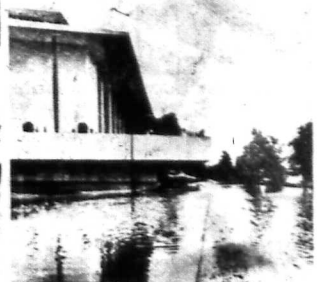
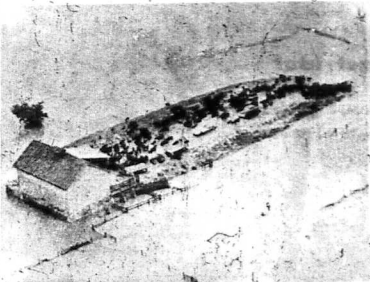
12 TRANG
GIÁ 40đ.
NĂM THỨ HAI
Số 97
Tuần lễ từ 01-7-79
đến 07-7-79
Tàu soạn và In ở
35-Phạm-ngũ-Liêu
SAIGON
ĐT 99801-95809

hòa bình

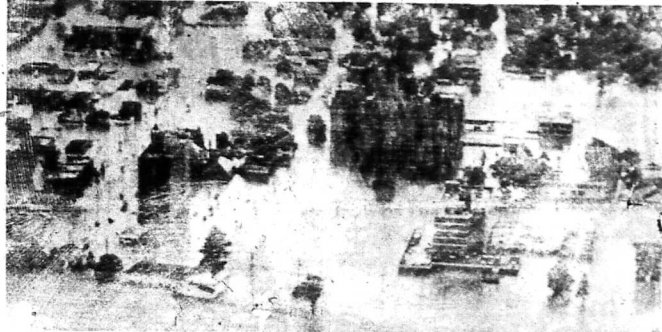
Chúa nhật

Mỹ và Việt Nam đang nghĩ đến hòa bình Nam cực của Richmond sau một loạt các cuộc đàm phán... (text continues in small print)

★ MỘT NÔNG TRẠI GAN LEESBURG BỊ NƯỚC VÂY TỪ PHÍA ● DINH THỰC CỦA THỊ TRƯỞNG HARRISBURG BỊ NƯỚC TRÀN NGẬP ● CÔNG CUỘC TIẾP CỨU NHỮNG NẠN NHÂN CỦA TRẬN LỤT SUSQUEHANNA ● SÔNG POTOMAC TRÀN NGẬP ● TRUNG TÂM KENNEDY, TRẦN ĐAI HỒNG THUY ĐÃ TÀN PHÁ 10 TIỂU BANG HK, KHIẾN HÀNG TRĂM NGÀN NGƯỜI TÀN NHÀ NÁT CỦA ●

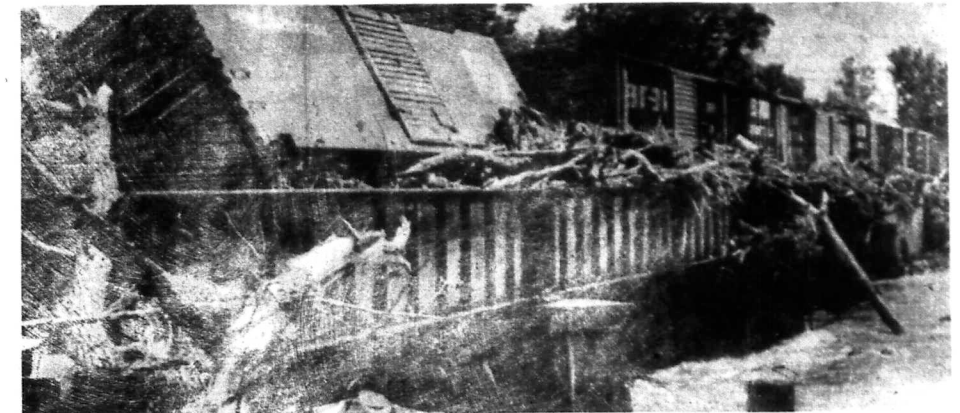

CẢNH LỤT TẠI THÀNH PHỐ ELMINA TỪ TRÊN PHI CỨ NHÌN XUỐNG. ĐÀ LAU LẦM, DÂN MỸ MỚI CHỊU THÂM HỌA NÀY

NƯỚC LỤT TRÀN AO A1 QUA MỘT CẢI ĐẬP BÊ THUỘC KHU ĐÔNG RẠC SAN, FRANCISCO. DÂN CHÚNG PHẢI RỜI NƠI CƯ NGỰ LÚC NƯỚC TRÀN NGẬP

MỘT NHÀ VUA BỊ BẬT NÉN TRỜI LEO BÈI RỜI KẾT DƯỚI MỘT CẦU XÀ LỘ GẦN MIDDLETOWN. MỨC NƯỚC ĐÃ LÊN GẦN 10 THƯỚC TẠI RICHMOND VÀ KHI NƯỚC RÚT XUỐNG THÌ CHIẾC CẦU HỒ XÀ BỊ LAM ĐAY CỨNG NHƯNG ĐỒ VẬT GÂY ĐU

BÚT KÝ
QUỐC SỰ
NGUYỄN VĂN TRUNG

TỔ QUỐC

Tháng sáu này, Kỷ niệm năm năm cuộc chiến 6 ngày giữa khối A-rập và Do Thái. Sáng mùng 5 tháng sáu 1967 những phi đội phản lực Mirage của Do Thái bắt ngờ tấn công tiêu diệt hầu hết không quân Ai Cập tại các phi trường đã bắt buộc khối A-rập đầu hàng và một phần đất lớn bên kia kênh đào Suez.

những vấn đề chưa tìm ra một giải pháp hòa bình vì Do Thái không chịu trả lại những phần đất mình mong đã chiếm được và chấp thuận một qui chế hợp lý để giải quyết vấn đề Palestine như hội đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc đã quyết định và khuyến cáo. Phái bộ Jarring của Liên Hiệp Quốc đã thất bại trong việc tìm cách thực hiện những quyết định của hội đồng Bảo An lên án "sự chiếm đóng những đất đai nhờ chiến tranh".

Thái độ hiếu chiến và ngoan cố của Israel đã làm mất thiện cảm và lòng thương hại của dư luận thế giới đối với một dân tộc đã bị tàn sát dã man dưới thời quốc xã, một dân tộc mất quê hương và từng bao thế kỷ xin cho được một quê hương để trở về như Phạm Quỳnh đã xin Pháp thời thuộc địa cho "Chúng tôi một tổ quốc để phụng thờ".

Ước muốn trên đã được thỏa mãn sau thế chiến lần thứ hai và một nước Do Thái đã được thành lập, công nhận mặc dầu sự lập quốc này đã lại làm cho một số người A-rập ở Palestine trở

thành vô quê hương... Nhờ được số đông những người tị nạn chuyên môn về mọi ngành từ khắp nơi trở về mà không tốn một xu huấn luyện. Do Thái đã mau chóng trở thành một quốc gia hùng mạnh và ngày nay dựa vào sức mạnh đó để thỏa mãn những tham vọng.

Các chính phủ Do Thái đã luôn luôn rêu rao trước dư luận thế giới hiểm họa bị khối A-rập tiêu diệt và dùng luận điệu đó để động viên dân chúng trong nước đồng thời để biện hộ cho những hành động quân sự của mình. Hai ngày sau khi tấn công thành lại Ai cập hồi 1967 thủ tướng Do Thái tuyên bố: Sự tồn tại của nước Do Thái chỉ như gắn liền với một sợi giây mỏng manh, nhưng những hy vọng của các nhà lãnh đạo A-rập tiêu diệt Do Thái tan vỡ... Hồi đó ai cũng tin luận điệu Tổ quốc làm nguy trước hiểm họa bị xâm lăng tiêu diệt của Do Thái như một tín điều.

Một cựu bộ trưởng trong chính phủ hồi 1967 đã tuyên bố: "Tại cả câu chuyện về hiểm họa mất nước, đã được bia đặt ra hoàn toàn và thời phỏng lên để biện hộ cho việc sát nhập luôn những phần đất A-rập đã chiếm được".

Tướng Peled tham mưu trưởng hậu cần cũng đã viết: "Luận điệu về hiểm họa tiêu diệt và Do Thái phải chiến đấu để bảo tồn hồi 1967 chỉ là một lừa bịp... Không có ai trong chúng tôi nghĩ đến mối đe dọa của quân đội Ai cập trong các hoạt động dự thảo kế hoạch, điều hành quân sự, mà chỉ nghĩ đến việc dùng sức mạnh quân sự để tiêu diệt vĩnh viễn quân đội Ai cập về quân sự và những quan thầy Sô Viết của họ, về chính trị. Cho nên nói rằng quân đội Do Thái chiến đấu để bảo vệ xứ sở và việc quân đội Ai cập tập trung gần biên giới đe dọa sự sống còn của Do Thái là một lời chửi vào mặt những ai thấy vấn đề và nhất là vào mặt quân đội Do Thái."

Văn Học nghệ thuật

Quan điểm

Thái độ ngôn ngữ trong lãnh vực phê bình VHNT

Nghệ thuật cao quý, «đời sống tạo nghệ thuật» là hai câu nói tưởng chừng như cao quý, nhưng lại rất quen thuộc, gần gũi với chúng ta.

Một tác phẩm văn nghệ là một tác phẩm văn học, một tác phẩm văn học là một tác phẩm văn nghệ. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

Đúng trong một «đời sống» tạo ra nghệ thuật, nhưng nghệ thuật lại tạo ra đời sống. Văn học và nghệ thuật là hai mặt của một vấn đề.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

- Tác phẩm: **ÁO MƠ PHAI**
- Tác giả: **NGUYỄN ĐÌNH TOÀN**
- Nhà xuất bản: **NGUYỄN ĐÌNH VƯƠNG**
- Người dịch: **XUÂN LANG**

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

«Mười Phái» là một thuật ngữ của Nguyễn Đình Toàn, được ông dùng để chỉ các nhóm văn học ở Việt Nam từ năm 1945 đến 1975.

Tác phẩm «Mười Phái» của Nguyễn Đình Toàn là một tác phẩm nghiên cứu về văn học Việt Nam, được ông viết trong khoảng năm 1975-1976.

TRÀO PHÚNG

Do **Đài Hồn phụ trách**

ĂN TỤC NỘI PHÉT

● ANH TÂM phụ trách

HÀI HUỐC «ĐEN»

Người Tục Phụng nghĩ rằng chuyện ăn Tục Nội Phết là chuyện rất bình thường.

Một ngày, như các bạn theo dõi tin tức báo chí đã thấy, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Khủng hoảng lòng tin mà không có lòng tin.

Rục rịch cả nước

KHỦNG HOẢNG • LÒNG TIN • BỊNH THỜI ĐẠI

THỜI BUỔI NẤY HẾT AI ĐAM TIN AI

ĐÁY LÀ CẦU MÀ ĐÁU CÙNG NGHE THIÊN HẠ THÓT RA SAU NHỮNG VỤ ỨP HỤI, QUIT TIỀN... CƯỚP GIẾT NGAY GIỮA BÀN NGAY...

● Phóng sự phật của BÙI-LONG

Trước hết phải nói đến một vấn đề rất quan trọng, đó là lòng tin.

Lòng tin là một thứ rất quý giá, nó là nền tảng của mọi sự phát triển.

Một người có lòng tin sẽ luôn luôn tiến bộ, một người không có lòng tin sẽ luôn luôn lùi bộ.

Và, lòng tin là một thứ rất dễ mất, nó chỉ mất trong một giây phút.

Một người mất lòng tin sẽ mất đi tất cả, một người giữ lòng tin sẽ giữ được tất cả.

Và, lòng tin là một thứ rất cần thiết, nó là chìa khóa để mở cửa thành công.

Một người có lòng tin sẽ luôn luôn thành công, một người không có lòng tin sẽ luôn luôn thất bại.

Và, lòng tin là một thứ rất đáng quý, nó là tài sản quý giá nhất của con người.

Một người giữ lòng tin sẽ giữ được tài sản quý giá nhất của mình.

Và, lòng tin là một thứ rất cần thiết, nó là chìa khóa để mở cửa thành công.

khởi một hơi ra ngoài.

Đúng các bạn lại đây đây, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Một ngày, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

Và, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta, anh ta lại gặp anh ta.

— Mời bà.

— Nghe nói Thủ học Gia long ?

— Dạ, sao chi biết ?

— Chắc là đúng. Thủ định đi học nữa ư, nghĩ để đồng tình ?

— Di học nữa chứ.

— Thủ hôn chưa ?

— Trời ơi hời kỳ quá.

— Chi em mình với nhau mà cứng.

Giọng nói thản thien, đôi mắt em nhìn vơi cười hàm hinh của em Phương

khô hăng được.

— Thế vậy, Thủ có sài đồ giả không ?

— Ờ, mi, ngược, mi...
— Chứ thật, em lười lắm hơn nữa em không hpp.

[illegible]

Phương lặc đầu :
— Em kê đá vào miệng chị rồi nh
cho tôi xin, chưa gì đã cay đắng v
nhau rồi.
Khi chiếc xe vận tải nhẹ trờ
chờ linh kinh máy móc theo đoàn qu
phim, Phương càng tỏ lên ngườ
Đáng thì thầm với chàng du chuy
chợt buồn, làm cái nghề tài tử này

(Còn nữa)

ĐÀN ONG NGHI GI, MUON GI VEĐAN

Chị nổi tiếng là người đẹp ? Xin
mừng cho chị. Chị không đẹp lắm,
vừa phải thôi, nhưng càng gần gũi
càng thêm vẻ đẹp càng quyến rũ hơn.
Cái gì chẳng đang say mê
khéo léo và lỳ lợp trình

việc thái độ chủ
Người vô duyên nói
nhà em ăn cơm đi đồng họ
hạt thóc em về vậy. Chán
khiến chàng.

Người vô duyên nói
xào bít anh ăn đi này
thực hợp hơ em này
sầu làm vậy đó nói, đồng
Chàng tự từ hòa với
tử chàng, cho vào tăng chi
Và với chàng, chỉ là người
duyên đôi đôi.

▼ 4) Chàng không

ly nước trà tươi, cà rốt, chanh nước cam.

BUỒI TRƯA: Chanh chua đặc cả. Cà thu hấp. Bông cải ngâm chua cũng cả rồi. Tráng miếng thịt chocolate.

BUỒI CHIỀU: Chanh thật bẻ nhỏ thơm và hành ngò. Tôm bóc bỏ chân, xé lách sơn, sốt cà chua. Tráng miếng bánh dẹt.

MÓN ĂN XE TRƯA: Đu đủ ướp lạnh, bánh ngọt, trà đông.

Chúc các bạn một ngày Chủ-Nhật tươi vui, khỏe mạnh, hạnh phúc.

THÂN MẾN

Tôi ngạc nhiên, cho rằng tôi đang bị
quấn vào ghau trắng một dải dài. Tôi
liếc mắt nhìn Dăng, anh chàng còn
không vừa, mới lạnh như tiền, mỗi khi
nhuộc mặt lại như khách. Cũng được,
biết đây anh chàng chẳng nghĩ đến một
người con gái khác ?

Tôi nặng nề leo dốc, xuống một con
đốc, leo một con dốc, tỉnh yêu cho anh
vẫn chưa nhẹ, nhớ về anh vẫn chưa
bay. Dăng không để chung với tôi một
túi áo lạnh nên tay tôi co lại một mình,

5

1

5

1

